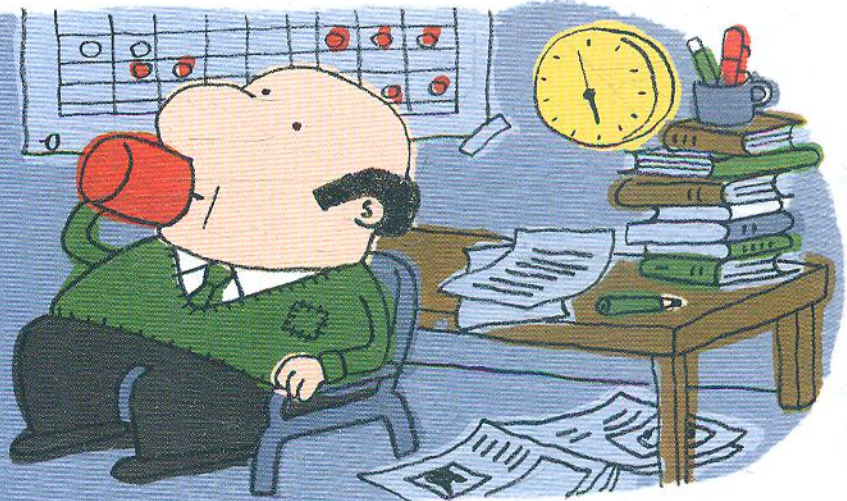

Був звичайний ранок вівторка.

Як завжди,
водій автобуса
допив чай о 5:57.

Як завжди, він
одягнув куртку о 5:58.

І, як завжди,
заліз до свого
двоповерхового
автобуса о 5:59.

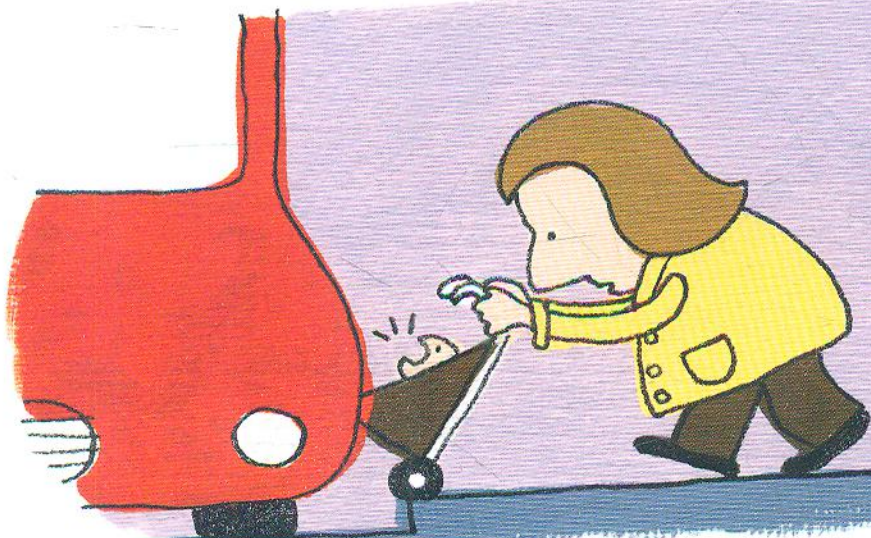
Точнісінько о 6 годині він завів двигун
і виїхав із автобусної стоянки.

Як і щодня, чоловік
із величезною червоною
краваткою сів в автобус
на перехресті.

Як і щодня, пані
з візочком сіла
в автобус біля
бібліотеки.

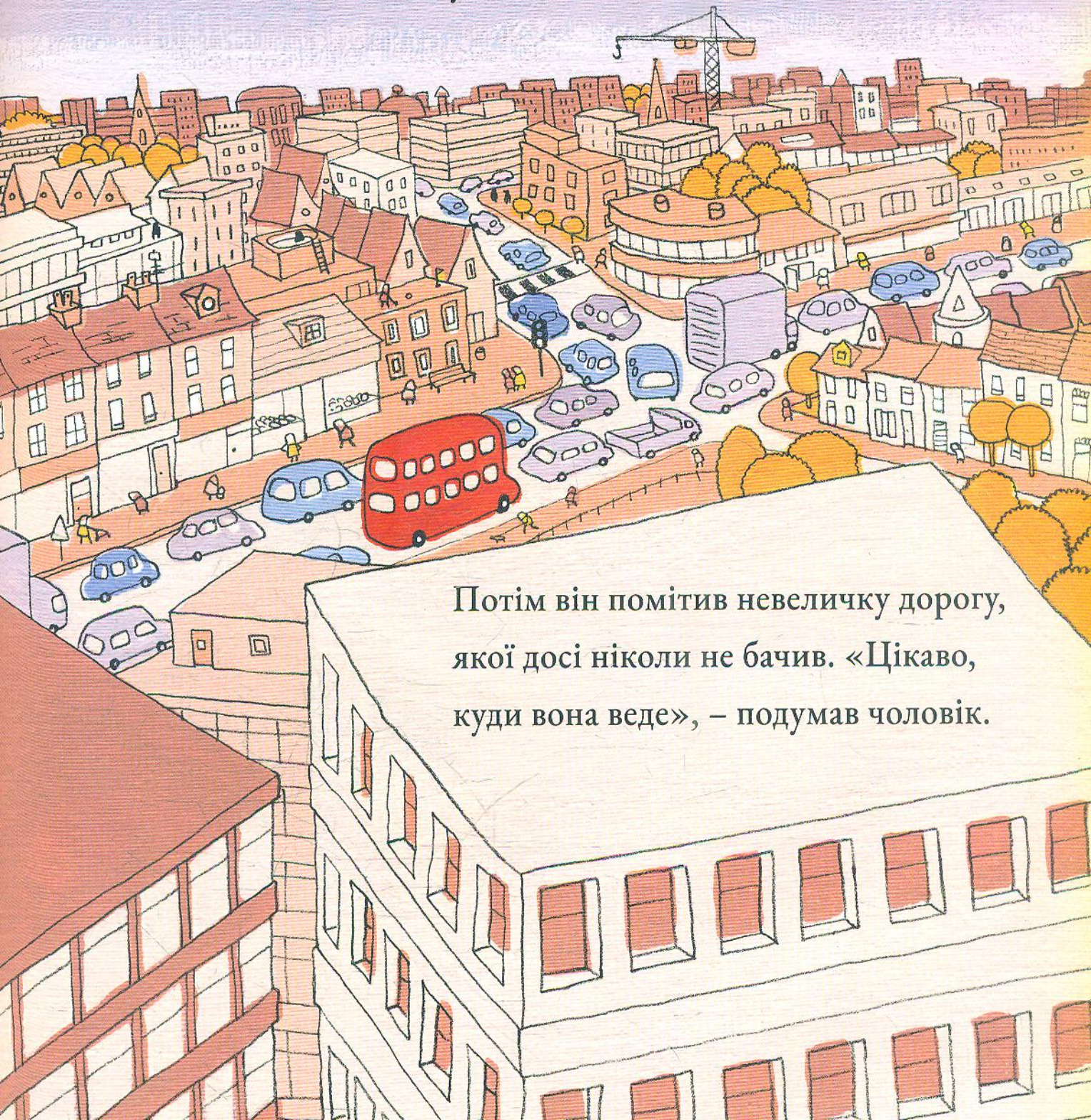

І, як і щодня, галасливі
дітлахи зайшли в автобус
на Кlover-Драйв.

Водій зітхнув. Він нудився від того, що кожен його день був подібний на попередній. «Якби тільки ми були на тій повітряній кулі, – міркував він, – ми могли б здійнятися в небо й полетіти звідси куди очі бачать».

Потім він помітив невеличку дорогу, якої досі ніколи не бачив. «Цікаво, куди вона веде», – подумав чоловік.